

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

In the merit of our soldiers and hostages

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel

Tetzaveh 5785

Shabbat Times

17:23 18:20

Issue 74

Parshat Tetzaveh is usually read the week before Purim and it is easy to find a connection between the ideas found in the Parsha and the ideas of Purim.

The main theme of the parsha is the making of the clothing of the Kohen Gadol, the High Priest. The Torah describes how the Kohen Gadol would wear four special garments, in addition to the four that any Kohen would wear. The additional garments were the Eiphod, the Choshen, the Tzitz and the Me'il. The gemara tells us that each garment atoned for a different sin that may have been present among the Jewish people. The Eiphod atoned for avoda zara, idolatry. The Choshen atoned for perversion of justice. The me'il atoned for lashon hara, slander, and the Tzitz atoned for improper thoughts of the Kohen during his service.

The point that the gemara is making is that the Kohen's clothing in specific, and clothing in general, are not just pieces of material that we wear to cover our nakedness. They also carry positive properties that can propel us closer to Hashem by encouraging us to behave better!

In the times of Purim, clothing also played a pivotal role. After Mordechai was elevated to power with the downfall of Haman, the Megilla stresses how Mordechai went out into the streets wearing five royal garments and that the city of Shushan rejoiced and was

happy! Seeing the royal garments that Mordechai was wearing, brought tremendous joy to the people, which led to the Jewish people accepting mitzvot upon themselves! Just seeing the royal garments being worn by such a tzaddik, was so inspiring that it led the people to draw closer to Hashem!

There is a custom to wear costumes on Purim. What is a costume but different clothing that a person is not used to wearing. A person who dresses up as himself is not wearing a costume. The purpose of wearing costumes on Purim is to tell ourselves that we are not happy with where we currently are in life with regards to our service of Hashem. Some children dress up as a Kohen Gadol or as Mordechai on Purim. Just as the clothing of the Kohen Gadol and the clothing of Mordechai, helped elevate them to becoming holier people, so too parents who dress their children in these holy costumes are showing how they want more for their children than meets the eye. They have spiritual aspirations for their children and themselves!

How sad it is to see adults and children dressing *down* for Purim than dressing *up* for Purim. The costume that one chooses to wear on Purim reveals what is truly in his heart. Let's strive that the clothing we wear, on Purim, and throughout the year, are one's that will bring us closer to Hashem, and not G-d forbid bring us farther away from Him!

Avodas Hashem: Working Toward or Holding On

Rabbi
Isaac Bernstein

In Parshas Tetzaveh, the Torah commands, "ושמת אתו על פתיל תכלת"—that the Tzitz, the golden headplate of the Kohen Gadol, should be placed upon a string of techeiles. However, in Parshas Pekudei, the Torah describes the making of the Tzitz and states, "ויתנו עליו פתיל"—that the techeiles was placed on the Tzitz. Chazal point out the seeming contradiction: Was the Tzitz on the techeiles, or was the techeiles on the Tzitz?

Rav Moshe Feinstein zt"l explains that this contradiction represents two different aspects of our avodas Hashem. The Tzitz is the epitome of kedusha, bearing the words "קדש לה"—holiness to Hashem—without any steps or preparation. It symbolizes those moments of incredible inspiration, where one feels an overwhelming sense of closeness to Hashem. The techeiles, on the other hand, represents gradual growth, as the Gemara in Menachos (43b) teaches: "התכלת הותכלת"—the techeiles reminds us of the sea, which reflects the sky, which in turn reminds us of the kisei hakavod, the throne of Hashem. The journey of techeiles is a process, a series of steps leading upwards towards kedusha.

This reflects the two phases of spiritual growth. Sometimes, the process of avodah is a slow and steady climb, step by step, as we work towards a higher level. This is the path of the techeiles, where we work hard to reach a state of inspiration and holiness. Other times, inspiration comes first—we have a powerful davening, hear a moving shiur, experience an extraordinary Shabbos, or even witness a miracle in our lives.

In those moments, we feel a surge of closeness to Hashem, a glimpse of the ultimate "קדש לה." But the avodah doesn't end there—it starts there! The real challenge is what comes next: the daily commitment to maintain and build upon that inspiration, ensuring it is not fleeting but becomes a foundation for lasting growth.

This is the message of the dual positioning of the Tzitz and the techeiles.

At times, the Tzitz comes first, and our job is to strengthen it with techeiles, reinforcing the inspiration with a steady, meaningful avodas Hashem. Other times, the techeiles comes first, representing the steady effort that eventually brings us to moments of "קדש לה."

A life of avodas Hashem is not just about the highs—it's about the work before and after them. Whether we are striving for inspiration or holding onto it after experiencing it, our mission remains the same: to continue growing, step by step, in our relationship with Hashem.

PURIM YESHIVA!
Thursday 21:30-22:45
JOIN US FOR AN INSPIRING NIGHT OF TORAH LEARNING!
SHIURIM AVAILABLE IN BOTH ENGLISH & HEBREW
SUSHI AND LIGHT REFRESHMENTS
IN MEMORY REB YISRAEL HORWITZ Z"l
AHUVA 198 RAANANA

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת "תצווה" התשפ"ה

זמני השבת

17:23 18:20

גליון 74

שאל את הרב ראש בית המדרש הרב שבת יגל שליט"א לשאלות 0584810910

*לאחר מכן יקיימו מצוות לחם משנה, על ידי כך שראש הסעודה יבצע על שתי חלות ויחלק לסועדים, אך ללא ברכת המוציא לחם מן הארץ.
אם יש מי מהסועדים שמשום מה לא אכל פת בחלק הראשון של הסעודה, יבצע הוא על לחם משנה עבור כולם עם ברכת המוציא לחם מן הארץ, ובכך יצאו מהספק.

*בחלק השני של הסעודה יאכלו גם מאכלים חשובים לכבוד שבת, וכן יקפידו לאכול כזית (ועדיף כביצה) פת לאחר צאת הכוכבים.

*בסיום הסעודה, בברכת המזון יאמרו רק 'רצה והחליצנו' ולא יאמרו 'על הניסים', אך אפשר להוסיף אמירת על הניסים בתוך 'הרחמן' (הרחמן הוא יעשה לנו ניסים כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, בימי מרדכי ואסתר וכו'...) ויש שכתבו לומר גם 'רצה' וגם 'על הניסים'.

אם הבעל עושה משהו עבור אשתו למרות שקשה לו, אבל הוא צריך בשביל זה ליותר ולהקריב הרבה, ובכל אופן הוא עושה את זה בשביל אשתו, זה יפה וזה חשוב.

אבל האידיאל הוא; שאף אחד לא ייותר על משהו, ושאלף אחד לא יצטרך להקריב. האידיאל הוא שהכל יהיה נעים ומתוק לשני הצדדים.

את זה בדיוק הקטורת מסמלת!

כשמקטרים קטורת אף אחד לא נשחט, ושום דם לא נשפך. רק ריח טוב נודף ומתפשט. מי שהיהודות בשבילו היא 'מסירות נפש' וכל דבר במאמץ ובריאת דם, ובכל אופן הוא עושה, זה חשוב וזה נפלא, זה ממש קורבן אבל עדיין זה בחוץ וזה נחושת. אבל אם אתה מעוניין להתקדם ולצעוד לתוך קודש הקודשים, אתה בדרך תפגוש את מזבח הזהב - מזבח הקטורת.

כדי שתבין שזה האידיאל, הקב"ה לא רוצה שתמסור נפש, הוא רוצה שתהנה מהיופי של הקדושה, שתחווה את המתיקות והאור שבמצוות. חז"ל מספרים לנו שעל עם ישראל נגזרה גזירה לשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים. והסיבה שהם נענשו בכזה עונש חמור היא מפני שהם נהנו מסעודתו של אחשוורוש. שיהיה ברור, אין שום איסור בתורה להנות מסעודה של רשעים. (בפרט שכל הסעודה היתה כשרה, והדברים עתיקים.)

אבל יש כאן בעיה קשה, כי כשעם ישראל נהנה מסעודה של גוי, זה אומר שהעולם החווייתי שלהם הוסט מעולם של קודש, לעולם של בילויים. אין על זה שום איסור אבל זה אומר שכבר אין קשר.

בדוגמה שהבאנו כבר מקשר של נישואין משול הדבר לאדם שעושה את כל מה שאשתו מבקשת ממנו אבל גם אין לו שום עניין או הנאה מהקשר הזוגי שלו. אדם כזה לא פגע בקשר, פשוט אין קשר.

ואז הגיע מרדכי - שחז"ל דורשים בגמרא (מגילה י) "מרדכי, שנקרא ראש לכל הבשמים, שנאמר 'ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור', ומתרגמין 'מרי דכי'". והזכיר לכולם את המור ואת הקטורת וכמה זה מתוק לחיות כמו יהודי, וכך תוקן החטא, כי במקום להנות מסעודתו של אותו רשע, הם למדו להנות מהקדושה. ושל'תורה' זה בעצם 'אורה' וה'תפילין' זה לא רק 'מעשה מצווה' אלא 'ויקר', ושה'מילה' זה בכלל 'ששון'. 'קיימו וקיבלו עליהם' באהבה.

שאלה: באיזו שעה יש לקיים את סעודת פורים כאשר פורים חל ביום ששי?
תשובה: הרמ"א פסק בשנה כזו יש לקיים את סעודת פורים בשחרית מפני כבוד השבת, והכוונה קודם חצות היום (11:49) ולכל הפחות קודם שעה עשירית (14:48).

אולם יש גם אפשרות נוספת והיא לחבר את סעודת פורים ביחד עם סעודת ליל שבת, ולעשות מה שנקרא בהלכה 'פורס מפה ומקדש', והרחבתי בכך בספר שו"ת בסוד שיח חלק ב' סימן מ'.

ואכתוב כאן בקיצור את פרטי הדינים שיש לשים לב אליהם במקרה ובזמנים לעשות סעודת פורים בדרך הזו:

*יש להתפלל מנחה לפני תחילת הסעודה.
*ניתן להתחיל את הסעודה סמוך לשבת, אך שיהיה מספיק זמן לאכול מאכלים חשובים עוד קודם כניסת השבת.

*בזמן הדלקת הנרות, ידליקו נרות שבת. ויקבלו את השבת עם סדר קבלת שבת (לא חובה, אך מומלץ).

*ניתן להתפלל ערבית באמצע הסעודה (לאחר צאת הכוכבים) וניתן לצאת לצורך כך לבית הכנסת, ולא יתעכבו יותר מדי, אלא מיד עם סיום התפילה יחזרו לביתם.

*לחילופין, ניתן להתפלל ערבית מאוחר לאחר תום סעודת ליל שבת.

*לאחר כניסת שבת / תפילת ערבית - יפרסו מפה על שתי חלות, ויקדשו על כוס יין, ויאמרו את כל נוסח הקידוש מלבד ברכת בורא פרי הגפן. (במידה ששתיתם יין בתחילת הסעודה)

אם יש מי מהנוכחים שלא שתה יין בחלק הראשון של הסעודה, יתנו לו לעשות את הקידוש, וכך יוכל לברך בורא פרי הגפן ולצאת מידי הספק.

מזבח הזהב

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

פרשת השבוע עוסקת בהמשך בניית המשכן. והתורה מצווה אותנו לעשות מזבח נוסף מזבח, ולשים אותו בתוך המשכן בקו ישר מול ארון הברית.
"וַיִּתֶּנָּה אֹתוֹ לִפְנֵי הַפָּרֹכֶת, אֲשֶׁר-עַל-אֹרֶן הָעֵדֻת. לִפְנֵי הַפָּרֹכֶת אֲשֶׁר-עַל-הָעֵדֻת, אֲשֶׁר אָנֹכִי לָךְ, נִשְׁמָה".

המיקום של המזבח אומר לנו בעצם שבשביל להגיע לקודש, חייב לעבור לפני כן במזבח הזהב.

אבל כבר יש מזבח. אמנם לא בתוך המשכן - אלא בחצר, והוא גם לא מזבח - אלא מנחשת, שעליו מקריבים את כל הקורבנות, אז מה הסיבה שצריך עוד מזבח?

והתורה אומרת במפורש שיש איסור להקריב על המזבח הזהב שום קורבן, "וְעֹלָה וּמִנְחָה וְיִצְחָק, לֹא תִסָּבּוּ עָלָיו". כלומר הוא ייחודי ונועד בשביל דבר ספציפי, לקטורת. זה בעצם שמו - "מזבח הקטורת".

אם נסכם רגע נמצא שיש במשכן שני מזבחות, מזבח אחד מרכזי שעליו מקריבים את כל הקורבנות והמנחות והנסכים, אבל הוא בחוץ ומסוג מתכת נמוך [נחושת]. לעומתו יש מזבח שרק מקטירים עליו קטורת אבל הוא זה שנמצא בפנים מול קודש הקודשים והוא עשוי מזזהב. מדוע זה כך?

הרב פינקוס זצ"ל האיר כאן דבר נפלא: אדם שמקריב קורבן לה' מסמל בעצם עוצמה אדירה של אהבת ה', הוא בעצם מנסה לומר שהוא כ"כ אוהב את ה' עד כדי כך שהוא מוכן לתת את הדבר הכי חשוב לו בשביל זה - את חייו!

ולכן הוא מביא כבש שיש לו לב כמו שיש לבן אדם, ושיש לו דם ואיברים כמו שיש לבן אדם, וכביטוי הוא לוקח את אבריו ודמו של הכבש ואומר לה' זה שלך.

לא הכבש, אני!

וזה רגע מחבר ומקרב ולכן קוראים לזה קורבן.

אבל יש משהו יותר יפה. יהודי שלא מוסר נפש בשביל ה', אלא שפשוט טוב לו להיות יהודי. הוא לא צריך למסור נפש לה', הוא פשוט חי עם ה' באהבה ובנעימות.